

РЕШЕНИЕ

№ 610

гр. София, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-6 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петя Алексиева

при участието на секретаря Антоанета Н. Стефанова като разгледа докладваното от Петя Алексиева Гражданско дело № 20211100105947 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на Т. П. Д., с която предявява отрицателен установителен иск с правно основание чл.439, ал.2 от ГПК за установяване спрямо ответника „ЕОС М.” ЕООД, че ищцата в качеството си на наследник на една втора идеална част от наследството на солидарния длъжник В.Л. В.а не дължи на ответника следните суми по изпълнителен лист от 04.01.2013 г., издаден по гр. дело № 60116/2012 г. по описа на СРС, 64 състав:

-сумата от 15 358,39 лв. - дължима главница на основание Споразумение за обединяване на кредити с „БАНКА ДСК" ООД от 26.11.2010 г.,

-сумата от 13 009,71 лева - законна лихва изтекла за периода 15.12.2012 г. -15.04.2021 г.,

-сумата от 30 лв.-заемни такси,

-сумата от 2 216,18 лв. - договорна лихва за периода 25.12.2011 г. - 14.12.2012 г.,

-сумата от 403,19 лв. - наказателна лихва за периода 09.09.2012 г. - 14.12.2012 г.

Ищцата твърди, че е наследник на една втора идеална част от

наследството на своята майка В.Л. В.а. Твърди, че с изпълнителен лист от 04.01.2013 г., издаден по гр. дело № 60116/2012 г., СРС, 64 състав, солидарните длъжници Л.П.В. (сестра на ищцата) и В.Л. В.а са осъдени да заплатят в полза на „БАНКА ДСК" АД, с ЕИК **** следните суми:

-30 716,77 лв. -дължима главница на основание Споразумение за обединяване на кредити с „БАНКА ДСК" ООД от 26.11.2010 г.,

-60 лв.-заемни такси,

-4 452,35 лв. - договорна лихва за периода 25.12.2011 г. - 14.12.2012 г.,

-806,37 лв. - наказателна лихва за периода 09.09.2012 г. -14.12.2012 г.,

-1 531,06 лв. - разноски по делото, включващи 720,71 лв. - държавна такса и 810,35 лв. - възнаграждение на юрисконсулт.

Ищцата твърди, че вземанията на ответника са погасени по давност. Твърди, че след снабдяване с изпълнителния лист „Банка ДСК“ АД е образувала при ЧСИ М.Б. изпълнително дело № 1051/2013 г., по което и на 08.02.2013 г. са наложени запори по банковата сметка на Л.В. и запор на пенсия на В.В.. Последното изпълнително действие по изпълнително дело № 1051/2013 г. е извършено на 15.04.2013 г. с налагане на запор върху лек автомобил, собственост на Л.П.В., като от този момент не са искани, съответно не са извършвани никакви изпълнителни действия. Поддържа се, че на 15.05.2015 г. по молба на „ОТП Ф.Б.“ АД-дружеството е конституирано като вискател, но и то в продължение на две години не е предприело изпълнителни действия. Поддържа, че на 30.10.2017 г. „ОТП Ф.Б.“ АД е прехвърлило на ответника „ЕОС М.“ ЕООД вземанията си по процесния изпълнителен лист чрез цесия, като на 13.02.2018 г. дружеството е конституирано като вискател по изпълнително дело № 1051/2013 г., след което последното е прекратено с постановление от 01.07.2019 г.

Ищцата твърди, че на 12.08.2019 г. ответникът „ЕОС М.“ ЕООД, въз основа на Изпълнителен лист от 04.01.2013 г., е образувал при Частен съдебен изпълнител М.Б., с рег. № 838, район на действие СГС, изпълнително дело № 3669/2019 г. Твърди, че към 15.04.2021 г., когато е наложен запора на трудовото възнаграждение на Т. П. Д., спрямо нейния наследодател В.Л. В.а се претендират сумите по изпълнителния лист в пълен размер.

Твърди се, че предприетото на 15.04.2021 г. изпълнително действие е след изтичане на предвидения в чл.110 от ЗЗД петгодишен давностен срок,

поради което вземането на ответника спрямо ищцата е погасено по давност.

Моли съда да постанови решение, с което да бъде установено по отношение на ответника, че ищцата не дължи на ответника сумите по изпълнителен лист от 04.01.2013 г., издаден по гр. дело № 60116/2012 г. по описа на СРС, 64 състав, съответстващи на нейната ½ идеална част от наследството на нейната майка, като погасени по давност, след влизане в сила на издадената заповед.

В срока за отговор ответникът депозира такъв чрез процесуалния си представител адвокат В., надлежно упълномощен с пълномощно приложено към отговора.

Ответникът поддържа, че въз основа на издадения изпълнителен лист, първоначалният кредитор е образувал и.д.№ 1051/2013г. по описа на ЧСИ М.Б., като по делото са извършвани изпълнителни действия. След цедиране на задължението на дружество „ЕОС М.“ ЕООД, на 13.02.2018 г. по изпълнителното дело е депозирана молба за конституиране на новия вискател, заедно с искане за налагане на запор на банкова сметка, което обстоятелство не е посочено в исковата молба. След искането за извършване на това изпълнително действие, изпълнителното дело е прекратено. Образувано е ново изпълнително дело на 12.08.2019 г. под № 3669/2019 г. по описа на ЧСИ М.Б., като са извършвани нови валидни изпълнителни действия-запор на банкова сметка. Ответникът твърди, че вземането е установено с влязла в сила заповед за изпълнение /приравнена по своя ефект на съдебно решение/, поради което според чл. 117, ал.2 от ЗЗД давностният срок е петгодишен. Твърди, че след издаването на заповедта е започнал да тече нов срок. Твърди, че по време на първото изпълнително дело, образувано през 2013 г. давност не е текла, като такава е започнала да тече от 26.06.2015 г., доколкото постановките на ТР № 2/2015 г. се прилагат занапред.

Ответникът твърди, че изпълняемото право (ликвидно и изискуемо притезание) и правото на принудително изпълнение (правомощието да се изисква от органа на принудителното изпълнение да предприеме действията, включени в съответния изпълнителен способ) не са погасени. Изпълнителните действия по и.д. № 1051/2013 г. и по и.д. № 3669/2019 г. са извършвани в срок и ищцата дължи процесното вземане. От момента на образуване на изпълнителното дело до сега, са извършвани изпълнителни

действия прекъсващи давността.

Моли съда да отхвърли така предявения иск. При условията на евентуалност заявява възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ищцата поддържа иска си чрез своя процесуален представител. Претендира разноски, съобразно представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът, редовно призован не изпраща представител, не изразява становище в хода по същество.

*Софийски градски съд, I-6 състав, след като взе предвид становището на страните и събраните по делото писмени доказателства, преценени поотделно в тяхната съвкупност, намира за установено следното от **фактическа страна**:*

От приобщеното към доказателствата по делото копие от изпълнително дело № 20138380401051 по описа на ЧСИ М.Б. с рег.№ 838, район на действие: Софийски градски съд, се установява че същото е образувано на 06.02.2013 г. по молба на „Банка ДСК“ ЕАД срещу Л.П.В. и В.Л. В.а, за принудително събиране на сумите по изпълнителен лист от 04.01.2013 г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК от 04.01.2013 г. по ч.гр.д. № 60116/2012 г. по описа на СРС, 64 състав, както следва: сумата от 30 716,77 лв.-главница по споразумение за обединяване на кредити от 26.11.2010 г., ведно със законната лихва за периода от 15.12.2012 г. до изплащане на вземането, заемни такси в размер на 60 лв., договорна лихва в размер на 4452,35 лв. за периода от 25.12.2011 г. до 14.12.2012 г. включително, наказателна лихва в размер на 806,37 лв. за периода от 09.09.2012 г. до 14.12.2012 г. включително и 1536,06 лв. разноски по делото.

Молбата е редовна и съдържа посочване на изпълнителен способ за принудително изпълнение.

След образуване на делото по същото са извършени следните изпълнителни действия:

На 14.02.2013 г. съдебният изпълнител е наложил заповед за спиране на сметките на двамата длъжници в „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, „БНП Париба С.А.-клон София“, „ОББ“ АД, „Сибанк“ ЕАД и др.

На 15.02.2013 г. съдебният изпълнител е наложил запори на сметките на двамата длъжници в „КТБ“ АД, „УниКредит Булбанк“ АД и др.

На 22.04.2013 г. е наложен запор на ППС, собственост на Л.П.В.. От тази дата не са извършвани изпълнителни действия.

На 15.05.2015 г. по делото е постъпила молба от „ОТП Ф.Б.“ ЕАД с искане да бъде конституиран като взискател по делото в качеството на частен правоприменник по силата на договор за цесия от 27.06.2013 г., сключен с „Банка ДСК“ ЕАД. Молбата не съдържа искания за изпълнителни действия. По делото не са извършвани такива.

На 13.02.2018 г. по делото е постъпила молба от ответника „ЕОС М.“ ЕООД с искане да бъде конституиран като взискател по делото в качеството на частен правоприменник по силата на договор за цесия от 30.10.2017 г., сключен с „ОТП Ф.Б.“ ЕАД. Молбата съдържа искане за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника Л.П.В. в „ЦКБ“ АД. Такова изпълнително действие не е осъществявано.

С молба от 18.06.2019 г. новоконстиуираният взискател е поискал прекратяване на образуваното срещу Л.П. В.а изпълнително дело.

С постановление от 01.07.2019 г. съдебният изпълнител е прекратил производството по изпълнителното дело на основание чл.433, ал.1, т.2 от ГПК.

От приобщеното към доказателствата по делото копие от изпълнително дело № 20198380403669 по описа на ЧСИ М.Б. с рег.№ 838, район на действие: Софийски градски съд, се установява че същото е образувано на 12.08.2019 г. по молба на „ЕОС М.“ ЕООД срещу Л.П.В. за принудително събиране на сумите по същия изпълнителен лист от 04.01.2013 г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК от 04.01.2013 г. по ч.гр.д. № 60116/2012 г. по описа на СРС, 64 състав, както следва: сумата от 30 716,77 лв.-главница по споразумение за обединяване на кредити от 26.11.2010 г., ведно със законната лихва за периода от 15.12.2012 г. до изплащане на вземането, заемни такси в размер на 60 лв., договорна лихва в размер на 4452,35 лв. за периода от 25.12.2011 г. до 14.12.2012 г. включително, наказателна лихва в размер на 806,37 лв. за периода от 09.09.2012 г. до 14.12.2012 г. включително и 1536,06 лв. разноси по делото.

С молбата е посочен изпълнителен способ за принудително изпълнение.

На 09.09.2019 г. съдебният изпълнител е наложил запови на сметките на длъжника Л.П.В. в „ПИБ“ АД и др.

От представеното удостоверение за наследници изх.№ 1100-119/18 от 11.09.2019 г. на Община Роман, се установява, че длъжникът В.Л. В.а е починала на 01.05.2018 г. и нейни наследници по закон са децата ѝ: Т. П. Д.-ищцата по делото и Л.П.В.-длъжника по изпълнителното дело.

С молба от 25.11.2019 г. длъжникът не е посочил изпълнителен способ за принудително изпълнение по отношение на длъжника Т. П. Д..

С молба от 19.03.2021 г. вискателят е поискал налагане на запови на вземания на длъжника в установените банки, както и опис на притежавани от него движими вещи.

На 16.04.2021 г. съдебният изпълнител е наложил запови на сметките на Т. П. Д. в „ЦКБ“ АД, а на 21.04.2021 г. и върху възнаграждения за труд при работодателя ѝ 81 Средно училище „Виктор Юго“ гр.София.

Горната фактическа обстановка се доказва от събраните по делото писмени доказателства, които съдът кредитира.

Между така събраните доказателства няма противоречия, кореспондират помежду си, поради което съдът ги кредитира.

При така установената фактическа обстановка, съдът квалифицира от правна страна предявения иск по чл. 439 ГПК.

С иска по чл. 439, ал. 2 ГПК длъжникът може да оспорва изпълнението въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Като средство за защита на длъжника по всящ изпълнителен процес с иска се дава право да се установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, но имащи правно значение за неговото съществуване.

Искът е процесуалн допустим, тъй като ищцата в качеството ѝ на наследник по закон на длъжника В.Л. В.а се позовава на новонастъпили след влизане в сила на издадената заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417, т.2 от ГПК факти.

От доказателствата по делото се установява, че на 21.11.2013 г. на

длъжника В.Л. В.а е връчена редовно /лично/ покана за доброволно изпълнение, съответно препис от издадената заповед. Съобразно нормата на чл.414, ал.2 от ГПК, в редакцията ѝ към този момент, срокът за подаване на възражение е двуседмичен от получаване на преписа от издадената заповед. Срокът е изтекъл на 05.12.2013 г. и считано от 06.12.2013 г. заповедта се е стабилизирала и влязла в сила по отношение на длъжника В.Л. В.а. Към тази дата вземанията по изпълнителния лист и спрямо този длъжник не са били погасени по давност, но от тази дата е започнала да тече новата 5-годишна давност.

На длъжника Л.П.В., ПДИ е връчена редовно при условията на чл.47, ал.5 във връзка с ал.1 от ГПК на 04.03.2013 г. Срокът за възражение е изтекъл съответно на 19.03.2013 г. и считано от 20.03.2013 г. заповедта е влязла в сила и по отношение на този длъжник. Уведомлението е залепено на постоянния и настоящ адрес на длъжника, съобразно справка извършена от съдебния изпълнител в НБД Население на 07.02.2013 г.

От тази дата-20.03.2013 г. и спрямо длъжника Л.В. е започнала да тече новата 5-годишната давност за вземанията, установени със сила на пресъдено нещо. За срока на давността- Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК.

По същество на предявените иски.

Предвид обстоятелството, че първото изпълнително дело е образувано на 06.02.2013 г., първият въпрос на който следва да се отговори е: тече ли погасителна давност за вземане по изпълнително дело, което е образувано преди приемане на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК и дадените в т. 10 от същото разяснение намират ли приложение по отношение последиците на давността по това принудително изпълнение и настъпилата перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. На този въпрос е отговорено с Решение № 252/17.02.2020 г., постановено по гр.д.№ 1609/19 г. на ВКС, III г.о., постановено по реда на чл.290 от ГПК, както и с Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г.о.

Настоящият съдебен състав напълно споделя тази практика, съобразно която съдебните състави на ВКС са приели, че когато се касае до

първоначално приети тълкувателни решения и постановления те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието, посочено в тълкувателните актове. Възможно е след издаването на първоначалния тълкувателен акт да настъпи промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, или в общественно-икономическите условия, които да правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. В тези случаи при постановяването на нов тълкувателен акт, с който се изоставя предходното тълкуване на същата правна норма и се възприема различно тълкуване, последващото тълкувателно решение няма подобно на първоначалното обратно действие, а се прилага от момента, в който е постановено и обявено по съответния ред. От този момент престава да се прилага и предшестващия тълкувателен акт, обявен за изгубил сила. В тази хипотеза, ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които са от значение за спорното между страните правоотношение и са породили правните си последици, то тези последици следва да бъдат преценявани с оглед обвързващото им тълкуване, дадено и действащо към момента на настъпването им. В противен случай би се придало същинско обратно действие на новия тълкувателен акт, което е недопустимо, освен съгласно чл. 14 ЗНА по изключение и въз основа на изрична разпоредба за това.

За заварените като висящи от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК производства по принудително изпълнение и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство – от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт (придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес), погасителната давност е спряла. Както доктрината, така и съдебната практика несъмнено са приемали, вкл. и преди ТР № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че в случаите, когато взискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради т. нар. „перемпция“ и то по силата на закона, независимо дали

съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие. Различието е относно датата, от която започва да тече новата погасителна давност за вземането в тези случаи (според постановките по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК това е датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие). Ако е налице осъществен състав по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК към дата, предхождаща датата 26.06.2015 г., новата погасителна давност за вземането по чл. 117, ал. 1 ЗЗД започва да тече от датата на изтичане на горния релевантен (двугодишен) срок, като при съдебно установено вземане срокът ѝ е всякога пет години (чл. 117, ал. 2 ГПК).

В конкретния случай и от изброените по-горе хронологично действия на вискателя се установява, че последното валидно изпълнително действие спрямо наследодателката на ищцата е извършено на 15.02.2013 г., когато са наложени запори върху банкови сметки на В.Л. В.а. Наложеният на 15.04.2013 г. запор е върху превозно средство, собственост на другия длъжник, поради което е без правно значение и последици за длъжника В.В.. С тези действие е прекъснато течението на давността, започнало от дата 06.12.2013 г. От дата 15.02.2013 г. в продължение на две години, вискателят не е поискал, съответно не са предприемани валидни изпълнителни действия спрямо този длъжник. Следователно и на 15.02.2015 г. е настъпила перемция, т.е. дата предхождаща датата 26.06.2015 г.

С оглед посоченото по-горе правно разрешение, общата петгодишна давност е започнала да тече, считано от 15.02.2015 г.

След тази дата перемцията е без правно значение за прекъсването на давността. Както е посочено по-горе, тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело.

Новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника.

След 15.02.2015 г. по процесните изпълнителни дела няма надлежно извършени изпълнителни действия, нито признание на вземането от длъжника В.В..

Давността по отношение на този длъжник не е прекъсвана с

предприемане на изпълнителни действия спрямо длъжника Л.П.В., не е прекъсвана и с молбата за образуване на второто изпълнително дело на 12.08.2019 г., защото към този момент длъжникът В.В. вече е била починала /на 01.05.2018 г./, в която връзка следва да се посочи, че в молбата за образуване на изпълнително дело е посочен само длъжника Л.П.В., т.е. не е искано образуване на изпълнително дело и спрямо длъжника В.В..

Съобразно практика на ВКС, обективирана в Решение № 48/14.07.2016 г., т.д. № 404/2015 г. по описа на ВКС, ТК, второ отделение, срокът за прекратяване на изпълнителното производство по перемция започва да тече от последното валидно изпълнително действие спрямо всеки един от длъжниците, предвид различните изпълнителни правоотношения и след неговото изтичане може да бъде иницирано образуването на ново изпълнително дело.

А на основание чл. 125 от ЗЗД, прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдлъжници.

Ето защо извършените изпълнителни действия спрямо другия солидарен длъжник, с които е прекъсвана давността, са без правно значение и последици спрямо длъжника-наследодател на ищцата.

С оглед на горното и на 15.02.2020 г. е изтекла общата петгодишна давност за вземанията по изпълнителния лист от 04.01.2013 г. спрямо солидарни длъжник В.Л. В.а и същите са се погасили по давност.

Следователно и към датата, на която е осъществено първото валидно изпълнително действие спрямо ищцата в качеството ѝ на наследник на В.В.- 19.03.2021 г., на която дата вискателят е поискал прилагане на изпълнителни способности – заповед върху банкови сметки и трудово възнаграждение, изпълнени от съдебния изпълнител съответно на 16.04.2021 г. и 21.04.2021 г., вземанията спрямо нейния наследодател вече са били погасени по давност, поради което и предприетите изпълнителни действия не могат да прекъснат течението на вече изтеклата давност и са без правно значение.

Следователно и към датата на предявяване на исковата претенция 11.05.2021 г. сумите не се дължат от ищцата.

По горните съображения предявеният иск като основателен следва да бъде уважен изцяло.

По разноските в процеса.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от 4 345,35 лв. разноси направени в настоящото производство, от която сума: 2 548 лв.- държавна такса, 1 782,35 лв. адвокатско възнаграждение с ДДС и 15 лв.- държавна такса за депозирана частна жалба.

Водим от горното, Софийски градски съд, I-6 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено в отношенията между страните по иск с правно основание чл.439, ал.2 от ГПК, предявен от Т. П. Д., ЕГН ***** с адрес: гр.София, ж.к. ****, и със съдебен адрес: гр.София, ул. ****, адвокат Ив. Г. против „ЕОС М.“ ЕООД, дружество учредено и регистрирано в Търговския регистър при Агенция по вписванията гр.София с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. „Малинова долина“, бул. ****, че ищцата в качеството ѝ на наследник по закон на една втора идеална част от наследството на солидарния длъжник В.Л. В.а, ЕГН ***** НЕ ДЪЛЖИ на ответника следните суми по изпълнителен лист от 04.01.2013 г., издаден по гр. дело № 60116/2012 г. по описа на СРС, 64 състав:

-сумата от 15 358,39 лв. /петнадесет хиляди триста петдесет и осем и 0,39 лв./ - дължима главница на основание Споразумение за обединяване на кредити с „БАНКА ДСК" ООД от 26.11.2010 г.,

-сумата от 13 009,71 лева /тринадесет хиляди и девет и 0,71 лв./- законна лихва изтекла за периода 15.12.2012 г. -15.04.2021 г.,

-сумата от 30 лв. /тридесет лв./-заемни такси,

-сумата от 2 216,18 лв. /две хиляди двеста и шестнадесет и 0,18 лв./ - договорна лихва за периода 25.12.2011 г. - 14.12.2012 г.,

-сумата от 403,19 лв. /четиристотин и три и 0,19 лв./- наказателна лихва за периода 09.09.2012 г. - 14.12.2012 г.

ОСЪЖДА „ЕОС М.“ ЕООД, дружество учредено и регистрирано в Търговския регистър при Агенция по вписванията гр.София с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. „Малинова долина“, бул. **** да заплати на основание чл.78, ал.1 от ГПК на Т. П. Д., ЕГН *****

с адрес: гр.София, ж.к. ****, и със съдебен адрес: гр.София, ул. ****, адвокат Ив. Г. сумата от 4 345,35 лв. /четири хиляди триста четиридесет и пет и 0,35 лв./ разноси направени в настоящото производство

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____